

Δύο αντίμαχες
εις ἄκρον βλάμηδες.

Α'. Γειάσου τ' ἀδέρφι, τόκα μας, σκύψε νὰ σὲ φιλήσω!
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ θέλω νὰ μεθύσω...

Β'. Μεθῶ κι' ἐγώ, κερνᾶς κρασί;

Α'. 'Ακοῦς ἐκεῖ!

Β'. 'Ε, κέρνα..

Α'. Τράβα τ' ἀδέρφι τὸ λοιπὸν 'στὴν πλαϊνὴ ταβέρνα..
Καὶ νᾶχω καλὸ ρῶτημα ἐσὺ ποῖον θὰ ψηφίσης;

Β'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

Α'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

Β'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

Α'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

Β'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

Α'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

Β'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

Α'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

Β'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

Α'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

Β'. Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Τὸ ξέρεις, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.

πρῶτη φορὰ ποῦ τύχαμε οἱ δαὸ μας καὶ τὰ λέμε.
Μὰ πῶς τὸ θέλεις, δὲν 'μπορῶ χωρὶς καμμιὰ αἰτία
νὰ χάψτω τόσο εὐκολὰ τὴν κάθε ἀγυρτεία..

Α'. Μωρὲ σοῦ λέω πίστεψε ὅτι καλὴ δὲν πᾶμε
καὶ θάρθη 'μέρα ποῦ ψομί δὲν θάχουμε νὰ φᾶμε.
Καὶ τὸ καλὸ, μὰ τὸ Χριστό, βλαμάκη, ποῦ σοῦ θέλω,
'ντροπή' σὲ τέτοιους ὑπουργοὺς νὰ βγάξης τὸ καπέλο..
φασκέλωστους κι' ἔλ' ἀπὸ δῶ μὲ τὸ 'δικό μας κόμμα.

Β'. Τέτοια βροσιὰ δὲν 'πρόσμενα ἀπ' τὸ δικό σου στόμα.
Μὰ πῶς, ρὲ βλάμη, γύρευες τάχα νὰ μὲ κερᾶσης
κι' ἔτσι μὲ τρόπο τῶφερες γιὰ νὰ μᾶς ἀγοράσης;
Δὲν ξέρεις τάχα πῶς ἐγὼ γι' αὐτό μου τὸ σφαιρίδι
εὐθύς τὰ κάνω θάλασσα ὡς ποῦ νὰ πῆς κρομμύδι;
Δὲν ξέρεις πῶς 'μπορεῖ κι' αὐτὸ τὸ αἷμά μου νὰ χύσω,
μὰ ὄχι ἀπ' τὸ κόμμα μου 'στοὺς ἄλλους νὰ γυρίσω;

Α'. Στάσου τ' ἀδέρφι μιὰ στιγμὴ καὶ μὴ θυμόνης τόσο,
γιατὶ κι' ἐγώ, μὰ τὸ σταυρό, στὸ τέλος θὰ θυμώσω.
Δὲν τὰ σηκώνω εὐκολὰ ἐγὼ τέτοια παιχνίδια..
Σῶπα λοιπόν.., ἔ! μάστορη, γιὰ φέρε μας τὰ ἴδια!...

Β'. Θέλεις μαθὲς νὰ γίνωμε σὰν τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου;
'Εσ' εἶσαι μὲ τὸ κόμμα σου κι' ἐγὼ μὲ τὸ 'δικό μου.

Α'. Τότε τ' ἀδέρφι μὸντζωσε αὐτὴ τὴν ἱστορία..
'Εὐ! ταβερνιάρη, φέρε μας μισὴ δακά' στὰ τρία.

Β'. Χριστὸς ἀνέστη τὸ λοιπὸν, σκύψε νὰ σὲ φιλήσω
καὶ ὅποιον θέλω, βλάμη μου, ἐκείνον θὰ ψηφίσω.